

безстрастенъ погледъ. Тогава, неволно, очитъ на всички ромейци паднаха връзъ малкото дете. Ножътъ приближи до невинния младенецъ. Царицата изтръпна:

— Азъ съмъ царица Елена, жѣната на Асѣна! — извика тя съ скованъ отъ ужасъ гласъ.

Викове на почуда и тържествуващо ликоване огласиха мрачевината. Пристигнаха още конници. Малкиятъ Асѣнъ заплака, стискайки майка си за шията, отправяйки недо-вѣрчиви погледи къмъ людетъ, които говорѣха неразбранъ езикъ и държахъ ножъ въ рѣка.

Поканиха царицата отново да се качи на колата си и я отправиха по посока къмъ лагера на василевса. Щомъ се видѣ сама въ колата, бедната жена изгуби всичката си смѣла дързостъ, притисна въ безуменъ страхъ малкия до себе си, колѣннич и съ набраздено отъ сълзи лице, по-шѣпна:

— Света Дево и ти, Чудотворецо Димитре, спасете само него ...

Въ това време Асѣнъ и Иваница, срѣдъ облаци прахъ, доближаваха Градница, надѣвайки се да намѣрятъ царицата въ силната крепостъ. Опасността ги правѣше дръзки. Затова, когато при единъ завой на друма се сблъскаха съ десетъ ромейски конника, нито за мигъ не се изплашиха, или разкаяха. Тѣ очакваха това. Само бѣгло очитъ имъ се срещнаха и мълчаливо си рекоха: Дерзай!

Безъ да трепнатъ, тѣ продължиха пътя си. Какво щѣха да дирятъ странстващитъ разследвачи отъ двама мирни търговци? Ала началникътъ на отряда спрѣ коня си и извика къмъ двамата пътници да се върнатъ малко назадъ, за да ги питатъ нѣщо.

Асѣнъ и Иваница все пакъ останаха доста учудени, когато ромеитъ имъ казаха, че сѣ пратеници до българския царъ отъ василевса на Византия. Носели важна вестъ и съ благодарностъ щѣли да научатъ отъ двамата пътници най-късия пътъ за ловечката твърдина.

Едва доловима усмивка трепна по Асѣновитъ устни.

— Каква вестъ носите на българитъ? — попита не-